

Szükség és tehetetlenség

A Bartimeus meggyógyításáról szóló történet sokak számára ismerős lehet. Talán fel is tesszük a kérdést, hogy nem túl ismerős, túl mintaszerű történet ahhoz, hogy valami újat mondjon, nyújtson számunkra? Sem annak a kéregető vak embernek a helyzetét nem tudjuk, s talán nem is szeretnénk átérezni, legkevésbé átélni, sem pedig a csodálatos gyógyulás nem tűnik elérhetőnek, megfoghatónak a mai nyugati embernek.

Azt hiszem, éppen ezért van oly nagy szükségünk rá, hogy Isten Lelke által minket is bevonjon ebbe a történetbe, találkozásba. Ki is ez a Bartimeus, milyen az élete? Az Evangélium nem sokat árul el róla. Az út szélén ülve koldult, a Timeus fia, és vak volt. Koldus, vak, és még neve sincs: a Timeus fia. Nem egy irigylésre méltó CV, bemutatkozás. Innen emberi ésszel számolva nem igazán vezethet felfelé az életútja. Egy ember, akinek bár megvan a mindennapi kenyeré az alamizsnából, úgy is mondhatnánk a szűk megélhetése biztosított volt. Megvolt a bejártatott, talán évek vagy évtizedek óta gyakorolt mindennapi rutinja: kibotorkálni a legforgalmasabb útra, és koldulni. De mondanom sem kell, hogy az élete nem volt teljes, a lehetőségei, az élettere szinte végzetesen beszűkült. És bár szeretett volna változtatni, tenni magáért, de képtelen volt változtatni helyzetén.

Nekünk is megvan a jól bejártatott mindennapi rutinunk. Megvan a megélhetésünk. Sőt, ennél bizonyára sokkal több is. De valamiben mégis közel érezhetjük magunkhoz ezt a Bartimeust: mi is kerülünk olyan helyzetekbe, vannak az életünknek olyan időszakai, amikor azt tapasztaljuk, hogy az életterünk beszűkült, hogy elfogynak a lehetőségeink. Szorult helyzetbe kerülünk, amiből szeretnénk kilábalni, tágas térre jutni, de képtelenek vagyunk változtatni. Nem látjuk a kivezető utat. Mint Bartimeus.

Rendíthetetlen kiáltás

Mit teszünk olyankor? Elkeseredünk? Belenyugszunk? Háborgunk?

Bartimeus tudja, mire van szüksége. Tudja, kitől várhat segítséget, és nem szégyelli kérni, akkor sem, ha ezzel leleplezi önmagát, hogy segítségre szorult ember, hogy kiszolgáltatott, és másokra utalt. Ezért kiáltani kezd, mégpedig Jézushoz, a Dávid Fiához kiált.

Vajon mi fel tudjuk-e vállalni, ha segítségre szorulunk? Merünk-e sebezhetővé válni azáltal, hogy kimondjuk, egyedül nem megy, nem tudunk felállni innen az út széléről? Vagy félünk, hogy mit fognak rólunk gondolni, mondani mások? Van-e olyan hitünk, mint Bartimeusnak, hogy bizonyosak legyünk benne, hogy Jézus képes segíteni rajtunk, és ezt ne szégyelljük? Bartimeust az egész tömeg megpróbálta elhallgattatni. Hogy merészel ő koldus és vak léte a csodatevő Mesterhez kiáltani? Hogy meri megzavarni nyomorúságával az ünnepélyes sokaságot, akik Jézust kísérik? Fogadja el sorsát, húzza meg magát, és hallgasson. Talán nem ilyen hangnemben, de minket, ma élő keresztyéneket, és Jézushoz kiáltó Bartimeusokat is megpróbál elhallgattatni a tömeg. Annyiféle hang próbálja belénk folytatni a könyörgést, megingatni a hitünket, elbátortalanítani. Hiszen maga Bartimeus is nevetségessé válhatott volna: mi van, ha nem képes meggyógyítani a Mester, mi van, ha nagy buzgósága csalódással zárul? És talán kérdezzük mi is: mi van, ha nem hallgat meg, ha nem segít, ha a végsőkéig hiszek, bízom benne, talán évekig várok válaszra, gyógyulásra, változásra, vagy éppen szerettemért könyörgöm kitartóan. Bartimeus tudta, hogy talán ez az egyetlen alkalma és utolsó lehetősége, ezért kiáltásában az élet és halál kiáltása van. Most közel van Ő. Nem látja, de érzi, tudja, hogy ott van. Mi sem mindig érezzük közelinek Istent. De bárcsak tudnánk azzal a rendíthetetlen kiáltással fordulni Jézushoz, amellyel Bartimeus tette.

Találkozás és gyógyulás.

Jézus nem megy el szótlánul mellette. Nem túl elfoglalt, nem túl jelentéktelen a számára, akkor sem, ha embertársai úgy gondolják. És nem megy el Jézus mellettünk sem szótlánul. Nincs fontosabb dolga, mint az elesettet, rászorulókat meghallgatni, felemelni. Az elveszettet megkeresni, a beteget meggyógyítani, a bűnösnek megbocsátani. Hiszen ezért jött a földre: hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Azt akarja, hogy életünk legyen, sőt, bővelkedjünk. Nemcsak meghallgatta Bartimeust, hanem odahívta magához. Mert a gyógyulás, egy emberi élet gyógyulása mindig a Jézussal való találkozáson keresztül történik. Mi, akik itt vagyunk, akik Igéjét hallgatjuk, erre a jézusi hívásra feleltünk. Ő találkozni akar velünk is.

Bartimeus pedig felső ruháját ledobva, aznapi alamizsnáját hátrahagyva áll Jézus elé. Ahogy mi is énekeljük: „Jövök semmit sem hozva.” Bűnösen, piszkosan, nyomorultan, nincstelenül áll Jézus elé, ahogy van. Milyen felszabadító élmény ma is úgy állni Jézus elé, ahogy vagyunk. Nem próbálva többnek, jobbnak tűnni, sminkelni az életünket, hitünket, jócselekedeteinket. De Ő nem a felsőruhánkra kíváncsi, hanem ránk, velünk akar találkozni.

Az igazi csoda pedig ott kezdődik, amikor Jézus megkérdezi Bartimeust: „Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig azt mondta neki: Mester, hogy lássak.” Nem egy kis alamizsnát, pénzt, egy jobb ruhát, egy kis elismerést az emberek előtt. Hanem hogy lásson. Nem egy kicsivel többet kér a meglévőhöz, hanem egészen mást, életet, gyógyulást kér: hogy lásson. Ez a látás sokkal több, mint biológiai érzékszerv: maga az élet, az elindulás, új élet reménysége van benne. Nem erre vágyunk mi is? Ne csak egy kicsivel többet kérjünk: pénzt, időt, egészséget, sikert, elismerést. Ne csak foltozgatni, pótolgatni akarjuk az életünket, hanem hogy teljes életünk legyen, Jézustól kapott látással.

Jézus pedig meggyógyítja. Mert meg tudja tenni, mint mindenható, és meg is akarja tenni, mint szerető Urunk. Ő képes a mi életünkben is gyógyulást adni, képes megnyitni a mi szemünket, amikor nem látjuk az utat, amikor sötétben, vagy homályban érezzük magunkat, amikor leragadtunk, és nem tudunk tovább menni. Ez nem biztos, hogy együtt jár a testi gyógyulásunkkal. Hiszen Pálnak azt mondta az úr: elég neked az én kegyelmem. De az őszinte és hittel kérő embernek ma is megadja azt az üdvözítő, boldogító látást, hogy megláthatjuk Őt.

Látás és követés

Mi a legcsodálatosabb a történetben? Hogy Bartimeus, meglátva Jézust, követi Őt. Eddigi megbénult élete energiával telik meg, célt s irányt kap élete. Nem azért kezdhet új életet, mert már lát, hanem mert látja Jézust. Ez az, amire mindnyájunknak oly nagy szükségünk van: igazán látni, látni Jézust, és látva követni őt. Ámen.